

Roderick VONHÖGEN

Parochie- en mediapriester

Amersfoort ligt precies middenin Nederland. Voor Roderick VONHÖGEN (47) is dat meer dan een weetje: dankzij die ligging jongleert hij vlot met parochietaken, televisiewerk in Hilversum en reportages overal. Nu trekt hij bovendien rond met het kersverse boek *Mediapriester*. „Dit is een geweldige tijd.”

‘Stilte plan ik in mijn agenda, als afspraak met Onze-Lieve-Heer’

Jozefien VAN HUFFEL & ARNE D'HONDT

In december komt na tien jaar stilte een nieuwe *Star Wars*-film uit. Roderick VONHÖGEN, die op de cover van zijn boek met een lichtsabel poseert, kijkt er naar uit. Al jong was hij gefascineerd door onder meer ruimtevaart en sciencefiction. „Andere kinderen praatten over voetbal, ik over Luke Skywalker”, zegt hij. „Soms vroegen ze of ik het over *Star Trek* had. Dat was voor mij uiteraard een verschrikkelijke belediging. Ik was een buitenbeentje.”

– Was u dan een ongelukkig kind?

Daar had ik het te druk voor. Ik had te veel interesses en bracht hele avonden door in de bibliotheek. Toen ik op de middelbare school belangstelling kreeg voor het geloof, stond ik ook daar alleen in, maar dat was ik als het ware al gewend. Het was 1985, paus Joannes-Paulus II zou België en Nederland bezoeken en daar werd volop over gediscussieerd. Bij mij riep dat fundamentele vragen op. Als God bestond, was dat geweldig, maar waarom zaten er dan zoveel mensen onderuitgezakt in de eucharistieviering?

Ik begon over religie te lezen. Belangstelling werd aantrekkingskracht. Ik trok op jongerenbedevaart naar Lourdes. Ik wist volstrekt niet wat ik moest verwachten, maar al snel was duidelijk dat ik daar niet zou vertrekken zonder antwoord op de vraag wat God met me wilde. Ik stelde ze via Maria. Hoewel het nog nooit in me opgekomen was, wist ik toen dat ik priester wilde worden. Mijn ouders vonden me daarvoor niet geschikt. Ze hadden gelijk, maar ik twijfelde niet.

– Nu bent u een mediafenomeen. Is de boekenwurm in u verdwenen?

Ik ben nog steeds verlegen en het liefst zit ik thuis, in m'n eentje, te knutselen. En toch maak ik programma's, op televisie en op het internet. Ik vind het fijn om zo mensen te bereiken die anders niet in de buurt van een kerk komen. En ik leg het graag uit, in een taal die mensen begrijpen. Op de televisiezender Discovery Channel zie je soms een Australiër die het een uur lang over een oranje slang heeft, een beest dat ik nooit zal tegenkomen, maar hij weet zijn fascinatie te vertalen en dus blijf ik kijken. Op een gelijkaardige manier wil ik het hebben over geloof. Je moet daarvoor

Roderick Vonhögen: „We mogen ons niet enkel bezighouden met centen en kerkgangers tellen.” © Jozefien Van Huffel

wel weten waar je zelf warm voor loopt. Soms moet je preken over een tekst die je aanvankelijk niets zegt. Dan moet je peuteren tot je er toch iets in vindt.

„Als priester hebben we zo veel werk in de Kerk dat we dreigen te vergeten dat we een subcultuur zijn”

– Hebben hobby's als 'Star Wars' betekenis voor uw priesterschap?

Paus Franciscus benadrukt steeds dat we als Kerk naar buiten moeten komen. Dat doe ik als mediapriester, maar ook via hobby's zoals gamen en marathons lopen. Als je openstaat voor de leefwereld van de mensen die je zo ontmoet, vind je vanzelf de taal om je overtuiging voor hen te vertalen. Daarnaast neem ik vanuit die werelden inspiratie en energie mee naar de parochie en naar mijn geloof. Sinds ik dat besef, preek ik enthousiaster. Ik zet minder op papier en kijk meer naar wie er voor me zit. Waar zijn de parochianen naar op zoek? Waar zijn ze mee bezig deze week? Als je zo denkt, lees je nooit een theologisch traktaat van zeven bladzijden voor. Ik weet echter ook dat veel priesters het zo druk hebben, dat ze nauwelijks elders komen dan in kerkelijke kringen. Daardoor dreigen we te vergeten dat we een subcultuur zijn, dat het niet vanzelfsprekend is dat mensen onze boodschap begrijpen.

– Publiceert u daarom een boek?

We leven in een geweldige tijd. De stijl van paus Franciscus sijpelt door. Hij noemde het onlangs „geen tijdperk van verandering, maar een verandering van tijdperk”. Dat kan eng zijn en het kan aanzetten om naar binnen te keren en grenzen te gaan afbakenen. Zelf zie ik het echter als een tijd om te leren. Ik ontdekte een paar dingen die werken en via mijn boek wil ik die delen.

Een paar collega's begonnen door mij al met Facebook. Ze zijn verbaasd dat het lukt, dat de halve parochie hen volgt. Op

die manier draag ik mijn kleine steentje bij aan de Kerk. En anderen zijn weer goed in iets anders.

– Maakt u tussendoor ook tijd voor stilte?

Dat is zo essentieel dat ik het inplan in mijn agenda, als het ware als een afspraak met Onze-Lieve-Heer, waar niemand van hoeft te weten. Het evenwicht houden, is belangrijk. Aanvankelijk deed ik maar wat. Ik reeg de activiteiten aan elkaar en ik werd prompt ziek. Daar leerde ik uit.

Ik zou trouwens niet enkel mediapriester kunnen zijn. Ik heb een missie naar buiten, maar ook een naar binnen. In de parochie houden we ons beter niet enkel bezig met centen en kerkgangers tellen. Beter zoeken we naar creatieve manieren om ontmoeting tot stand te brengen, waar en hoe ook. Deze kerst organiseren we in Amersfoort bijvoorbeeld een Legokerststallenwedstrijd in een van de centrumkerken. Lego is dan de gemeenschappelijke taal waarin we het over de essentie van Kerstmis kunnen hebben. Hopelijk wordt het zo voor sommigen meer dan een boom versieren en cadeautjes.